

GABRIEL CHIFU

Ploaia de trei sute de zile

Gabriel Chifu

Ploaia de trei sute de zile

roman

Cuprins

Capitolul I (Povestește Ștefan Orban).....	9
Capitolul II (Prezența autorului. Personaje, situații, scene descrise direct sau în reluare de cel despre care se presupune că e omniscient și controlează firul narațiunii, autorul: <i>Cora</i>)	56
Capitolul III (Povestește Ștefan Orban).....	73
Capitolul IV (Prezența autorului. Personaje, situații, scene descrise direct sau în reluare de cel despre care se presupune că e omniscient și controlează firul narațiunii, autorul: <i>Discuția dintre Iacob Grima și Mihail Cristea din noaptea de sâmbătă, 29 iunie 2013, așa cum s-a purtat, iar nu cum a reținut-o Ștefan Orban</i>)	107
Capitolul V (Povestește Mihail Cristea)	118

Capitolul VI (Povestește Ștefan Orban)	152
Capitolul VII (Prezența autorului. Personaje, situații, scene descrise direct sau în reluare de cel despre care se presupune că e omniscient și controlează firul narațiunii, autorul: <i>Iacob Grima în timpul campaniei electorale</i>).....	169
Capitolul VIII (Povestește Mihail Cristea)	183
Capitolul IX (Povestește Crinuța Bunuța)	202
Capitolul X (Povestește Alice)	218
Capitolul XI (Povestește Mihail Cristea)	227
Capitolul XII (Povestește Ștefan Orban)	255
Capitolul XIII (Povestește Mihail Cristea)	277
Capitolul XIV (Povestește Alice).....	304
Capitolul XV (Povestește Ștefan Orban).....	319
Capitolul XVI (Povestește Mihail Cristea).....	351
Capitolul XVII (Prezența autorului. Personaje, situații, scene descrise direct sau în reluare de cel despre care se presupune că e omniscient și controlează firul narațiunii, autorul: <i>O simplă precizare despre două personaje, Lena și Ionică</i>).....	383
Capitolul XVIII (Povestește Alice)	384
Capitolul XIX (Povestește Gigi Spaniolu)	389

Capitoul XX (Prezența autorului. Personaje, Respect situații, scene descrise direct sau în reluare de cel despre care se presupune că e omniscient și controlează firul narațiunii, autorul: <i>Câteva cuvinte despre ploaia de trei sute de zile și despre sosirea uriașei nave tăcute și misterioase, fantomatice și prea puțin verosimile, ca și despre salvarea celor șase într-un chip nemaivăzut)</i>	397
--	-----

Epilog: sfârșitul poveștii și al acestei lumi ficționale	407
---	-----

Capitolul I

(Povestește Ștefan Orban)

1.

Plouă fără încetare. Cerul acoperit de nori vineții, apăsători, enervanți seamănă cu un câmp sur, toamna, plin de leșuri.

Și, ceea ce este cel mai neplăcut: nu se întrevede nici cel mai mic semn că vremea proastă, care ține de zece zile, se va schimba în bine. Știu exact, din data de 30 septembrie 2015 soarele n-a mai strălucit și nici măcar nu s-a mai întrezărit pe boltă, aici, în orașul Z., capitala țării noastre, Caramia. Fiecare zi a avut aceeași înfățișare și aceeași desfășurare meteorologică: cer îngropat sub stratul gros de nori, ploaie nesfârșită, atmosferă mohorâtă și neliniștitoare. Cu fiecare zi, simt că mintea mi se scufundă lent într-o mlaștină fără ieșire.

Plouă zi și noapte, ineputabil, cu o precizie fără greș. Mă întreb, ca un copil prost, de unde atâta apă strânsă în cer. Iar lumina fiecărei zile este sărăcăcioasă. La ceasul amiezii, deja stă să se întunece. Abia dacă reușesc să deslușesc

contururile obiectelor și ale oamenilor. Peste tot plutesc umbre uriașe și înșelătoare.

Iar dereglarea asta climatică îmi influențează, bineînțeles, starea lăuntrică. Repet: observ că mintea mea dă semne că o ia razna. Dar nu numai mie mi se întâmplă asta, ci, văd în jur, toată lumea pare deranjată. Și înaintea ne umplea de nervi orașul nostru, dar acum!... Nu cred că există cineva care poate susține că funcționează normal. Ploaia ne-a dat peste cap pe toți: o să ne defectăm, ca niște mașini care au luat apă la motor sau și mai rău.

De fapt, începem să „luăm apă”: pe străzi s-au format mici pâraiașe. Nu trebuie să am cine știe ce imaginație ca să-mi închipui că, dacă o s-o țină tot așa, curând, această bizară aglomerare urbană destructurată, orașul Z., pe care l-aș asemăna cu o enormă valiză de carton în care cineva a înghesuit de-a valma tot soiul de lucruri care n-au ce căuta laolaltă, orașul acesta de câmpie uriaș, sluțit și, de obicei, prăfuit se va preface într-o tulpure Veneție. Ei, dar n-am dreptul să mă înfurii pe dezastrul urbanistic al capitalei, eu însumi am contribuit și contribui la stricarea ei, prin meserie, sunt arhitect.

Și eu, și Cora, femeia mult mai tânără cu care-mi împart viața, în loc să fim apatici și somnolenți, cum presupun c-ar fi normal pe-o asemenea vreme, am ajuns să fim cuprinși, fără vreun motiv explicit, de o nervozitate maximă. Am devenit insomniaci, avem dureri de cap. Iar relația noastră scârțâie din toate încheieturile: de vreo trei-patru zile, ne irită totul, ne sare țandăra din orice, nu mai avem ochi unul pentru altul și aproape nu ne mai vorbim.

În dimineața celei de-a douăsprezecea zile de ploaie neîntreruptă, o dimineață precum cele dinainte, cu o lumină incertă, un fel de dimineață-seară, îmi spun că

trebuie să caut o ieșire din starea asta bolnăvicioasă. E o prostie ca din pricina ploii tâmpite, să-mi risc legătura amoroasă, mă rog, aproape conjugală. Timp de vreo două-trei zile, mă tot întreb, vădit neinspirat, care e rezolvarea, cum să rup blestemul. Nu găsesc altceva mai bun de făcut decât să-mi propun să plecăm vreo câteva zile din orașul ăsta ca o boală. Și aleg să ne petrecem *week-end*-ul, într-o stațiune balneară din sud-vestul țării. Ne ducem uneori la Băile Romane, unde ne simțim bine. Este un loc cu o climă specială, blândă, de influență mediteraneeană, cu ape termale tămăduitoare și cu un aer puternic ionizat. Respiri un aer ca la 2000 de metri, iar aero-ionizarea este un remediu pentru migrene și insomnii, adică exact ce mi se pare mie că avem noi nevoie acum.

Îi vorbesc Corei despre planul meu: că o invit într-o călătorie de plăcere, la Băile Romane, care sper să ne scoată din marasm. Se codește, în mod clar nu e încântată. Atitudinea ei mă umple de nervi: iată, gândesc, așezându-mă pe mine într-o lumină favorabilă și pe ea în postura ingratei veșnic mofturoase, iată, eu îmi bat capul încercând să aduc la normal legătura noastră care se clatină și ea, ca în atâtea rânduri, e încăpățanată, insensibilă, incapabilă să-mi aprecieze efortul și să-mi primească darul.

În sinea mea, și eu am îndoieli că deplasarea la Băile Romane va avea efectul dorit și o să ne alunge starea proastă, starea de rău persistent și inexplicabil care ne-a luat în stăpânire, fără să ne putem împotrivi. Probabil tocmai de aceea nici nu caut pe internet să văd cum va fi vremea acolo, în zilele următoare. Mi-e teamă că prognoza meteo, nefavorabilă, ar putea spulbera, înainte chiar de a încerca să-l pun în aplicare, micul proiect de terapie înjghebat cu chiu, cu vai: dacă și la Băile Romane

o să dăm tot peste vremea asta, atunci n-are rost să mai batem drumul până acolo, rămânem acasă ...

Vineri plecăm. Dimineăța, devreme. Pe ploaie. Ajungem în orașel imediat după prânz. Și găsim exact ceea ce, nemărturisit, mă așteptam să găsesc, deși n-aș fi vrut.

După ce am străbătut jumătate din țară sub o ploaie egală, inepuizabilă, ca o sentință definitivă, și în același peisaj exasperant, cu cerul lăcătuț sub lespede de nori nepătrunși, cu lumina săracă în care era amestecat întunericul, locul de care îmi legasem speranțele nu se dovedește cu nimic diferit de capitală și de restul țării.

Stațiunea ne întâmpină cu poezia ei retro: valea Cernei atât de pitorească, munții intimidant de semeți în preajmă, apoi clădirile imperiale lăsate de izbeliște, ajunse în ruină. Și, din nefericire, ne întâmpină cu aceeași ploaie fără început și sfârșit, cu aceeași umezeală rece, care ne pătrunde instantaneu până în oase și apoi parcă până în inimă și până în creier, în fine, cu aceeași impresie că se pregătește să se lase seara în plină zi. Am mai avut sentimentul ăsta demult, într-o toamnă, când vizitam Cracovia: acolo, se însera pe la orele trei după-amiaza, ceea ce mă făcea pe mine, ins sudic și solar, să nu mă simt deloc în largul meu și mă arunca într-o melancolie iremediabilă.

Ne luăm în primire camera de hotel și imediat mă apuc să-i țin Corei, ritos, un discurs confuz și cam stupid, plin de platitudini, prin care încerc să-i explic că trebuie să avem atâta inteligență încât să nu ne lăsăm copleșiți de vremea proastă ce parcă vestește ceva și mai rău. Și cum anume, concret, să realizăm asta? întreb eu, retoric. Simplu, răspund cu convingere tot eu: să facem abstracție de sminteala meteorologică, să ne fixăm atenția în altă

direcție, spre altceva, să gândim optimist, neapărat să punem capăt ostilității dintre noi și să ne comportăm ca și cum totul în jur ar fi în regulă, ce mai, să avem o atitudine pozitivă, să fim înțelegători unul cu altul și hotărâți să petrecem clipe plăcute împreună... Și tot așa, bla-bla, bla-bla, nu mă mai opresc din turuit. Iar toate astea, explic în continuare, s-ar concretiza, pentru început, așa: coborâm, la restaurantul hotelului unde luăm o masă bună și bem un vin bun. Țasta e primul pas din algoritmul meu de „vindecare”. Pe urmă, mai vedem. Poate vom face dragoste, ceea ce de atâtea ori a fost un panaceu la îndemână: așa am ieșit din tot felul de momente proaste de care cuplul nostru, n-am cum să neg, n-a dus lipsă.

Cora, care nu excelează la capitolul rațiune și de obicei mă contrazice numai de dragul de a mă contrazice, de data asta, surprinzător, e de acord cu mine:

— O.K.! exclamă ea.

Acest O.K. al ei, de care abuzează, mă scoate din sărite, dar nu zic nimic.

Luăm liftul și coborâm în hol. Aici e pustiu. Vremea urâtă a alungat turiștii. Mie-mi convine. Mi se pare că dacă sunt cu tipa asta superbă, mi-ajunge, am totul. Pășim prin holul imens, care-ți dă un sentiment frisonant: așa erau concepute hotelurile înainte de '89, după model sovietic, fără intimitate, depersonalizant. Clădirea a fost renovată. Nu fără gust. Totuși, n-a dispărut senzația dezagreabilă că te miști într-un spațiu neprimitor prin dimensiunile exagerat de mari, un spațiu care n-a fost construit cu gândul la oameni, ci ca o demonstrație de forță și o probă de măreție prost înțeleasă.

Intrăm în restaurant. În salonul, de asemenea uriaș, sunt doar câțiva clienți, e liniște. Ar fi o atmosferă suportabilă,

dacă n-ar domni aceeași stânjenitoare obscuritate. Două-trei becuri dau o lumină chioară. Privim prin pereții vitrați ai localului și vedem că și pe stradă, deși e abia ora două după prânz, neonele deja sunt aprinse. Lumina naturală a zilei e anemică, neputincioasă.

Mâncăm mușchi de vită medium fript cu sos *gorgonzola* și, ca garnitură, ciuperci umplute cu cașcaval și bem un vin *Lussac Saint-Emilion* din 2010, nu știu cum rătăcit pe aici. Când terminăm, ușor amețiți, ne grăbim spre cameră, cu gândul să trecem la partea a doua a planului. Acum parcă nici nu mai consider așa o mare belea vremea ploioasă care a cuprins întreaga țară și nu-mi mai pasă de nimic. Tot ce contează e Cora, mă acaparează irezistibil. Mie mi se face cu ușurință poftă de ea, mai totdeauna. Mă atrage la nebunie fata asta cu nume tâmpit, de hipermarket.

De cinci ani, de când suntem împreună, verific neconștient că puterea ei de seducție asupra mea funcționează fără greș. Totuși, fizic nu pot să mă laud c-am fi cuplul ideal, avem probleme. Eu am probleme, nu ea. Mai precis, am complexe. Ele țin de diferența de vârstă dintre noi. Eu am împlinit cincizeci și unu de ani, ea urmează peste vreo lună și ceva să treacă pragul unei vârste formidabile, treizeci de ani. Și încă o vulnerabilitate care îmi dă frisoane, deși încerc s-o ascund. Cora are aceeași înălțime ca mine. E mai înaltă decât media femeilor, iar mie îmi lipsesc câțiva centimetri buni ca să corespund standardelor. Un metru șaptezeci, amândoi. Când poartă tocuri, mă privește de sus. Ceea ce mă pune în dificultate. Nu recunosc niciodată, dar cred că se simte că mă incomodează situația asta. Și cu sexul există o nepotrivire. E-adevărat ce spuneam, mi se face foarte ușor poftă de ea, poftă să *ne-o punem*, ca să folosesc iarăși o expresie a ei care mie-mi

Ești insașiabilă!, nu pierd ocazia să-i reproșez uneori, atunci când mă simt sigur pe mine, adică după acele partide de sex în care mi-am demonstrat fără dubii virilitatea. Căci, să precizez, există, încă există, din fericire pentru mine, asemenea zile când am unele performanțe categorice la acest capitol. Totuși, ca notă generală, mereu e în mine, deși bine strunită, o panică: dacă o să dezamăgesc, dacă diferența de vârstă, de la un moment dat încolo, o să-și spună cuvântul și eu am să mă înec în ridicol, adică n-o să mă mai descurc nici în pat și, probabil, nici în alte împrejurări? Asemenea gânduri mă macină.

Ea nu dă impresia c-ar observa îngrijorările mele și că le-ar lua în seamă câtuși de puțin, darămite să fie marcată de ele. Pare să se simtă foarte bine alături de mine. E o fire superficială? Poate. Are în ea, desigur, și poză și cochetărie și capriciu. Deși, mai degrabă aș zice că e o persoană senină, care ia în ușor întâmplările vieții, fără să le întoarcă pe toate fețele, ca mine, până la manie. În ochii ei, nimic nu este dramatic și, cel mai adesea, râde de orice și se și bucură ușor. Totuși, are și ea o problemă. Și anume, ar vrea să ne căsătorim. Mă bate la cap să oficializăm odată legătura noastră. Iar eu refuz cu obstinație. Din motivele pe care tocmai le-am amintit, dar și din altele. Destule. Insistența Corei în privința căsătoriei mi-o explic prin complexe ei. Fiindcă, evident, în pofida firii ei simple și pozitive, nici ea nu e ferită de complexe.

În camera din hotelul renovat și de aceea confortabil este cald, adică bine. Cora nu mai are răbdare. Îmi cere imperativ, cu verbul ei preferat:

— Hai să ne-o punem!

Adevărul e că nici eu nu mai am răbdare. Ceva mă oprește însă să fiu relaxat, cum mi-aș dori: acel gând care, tot mai des în ultima vreme, mi se ivește în minte ca luna pe cerul nopții de vară și care sună așa: *O să fiu la înălțimea așteptărilor și de data asta sau o să clachez?*

Am emoții, uite, am ajuns la vârsta asta, cum s-o numesc?, respectabilă, am trăit, nu-i așa?, peste o jumătate de veac și am emoții ca un puști, sunt ezitant ca un puști. De fapt, raționamentul nu e corect: emoțiile, mai ales acum, în anii din urmă, au început să-și facă loc în creierul meu sau în inima mea. Sunt emoții de vârstnic, nu de puști. Pe vremuri, nu-mi păsa, nici nu mă gândeam la asta. Totul venea de la sine.

Mă descurc, *encore une fois*. Da, da, scena de amor iese mulțumitor. Nici nu e greu, cu una ca ea. Are fantezii și le pune în practică strălucit. Nimic din ce-i place nu-și refuză și nimic din ce-i aduce plăcere nu e privit cu acea reținere, cu acea rezervă fățarnică, cu acea falsă pu-doare pe care le afișează unele femei ce vor să pară virtuoase, deși, în realitate, nu sunt decât niște mironosițe, niște nefericite ce judecă totul în cheie morală, înfrânându-și fals sentimentele și dorințele. Pe când, pentru Cora, plăcerea e plăcere, n-are de-a face cu reticența morală, cu sfiala, decența, buna-cuviință, rușinea, pudibonderia *et caetera*.

După ce am ajuns la momentul culminant, stăm amândoi întinși în pat, destinși. Îmi imaginez că trebuie să semănăm cu niște șerpi boa după ce tocmai și-au înghițit prada. Ea își aprinde o țigară.

— Nu mi-ai promis că nu mai fumezi?! mă rățoiesc la ea.